

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

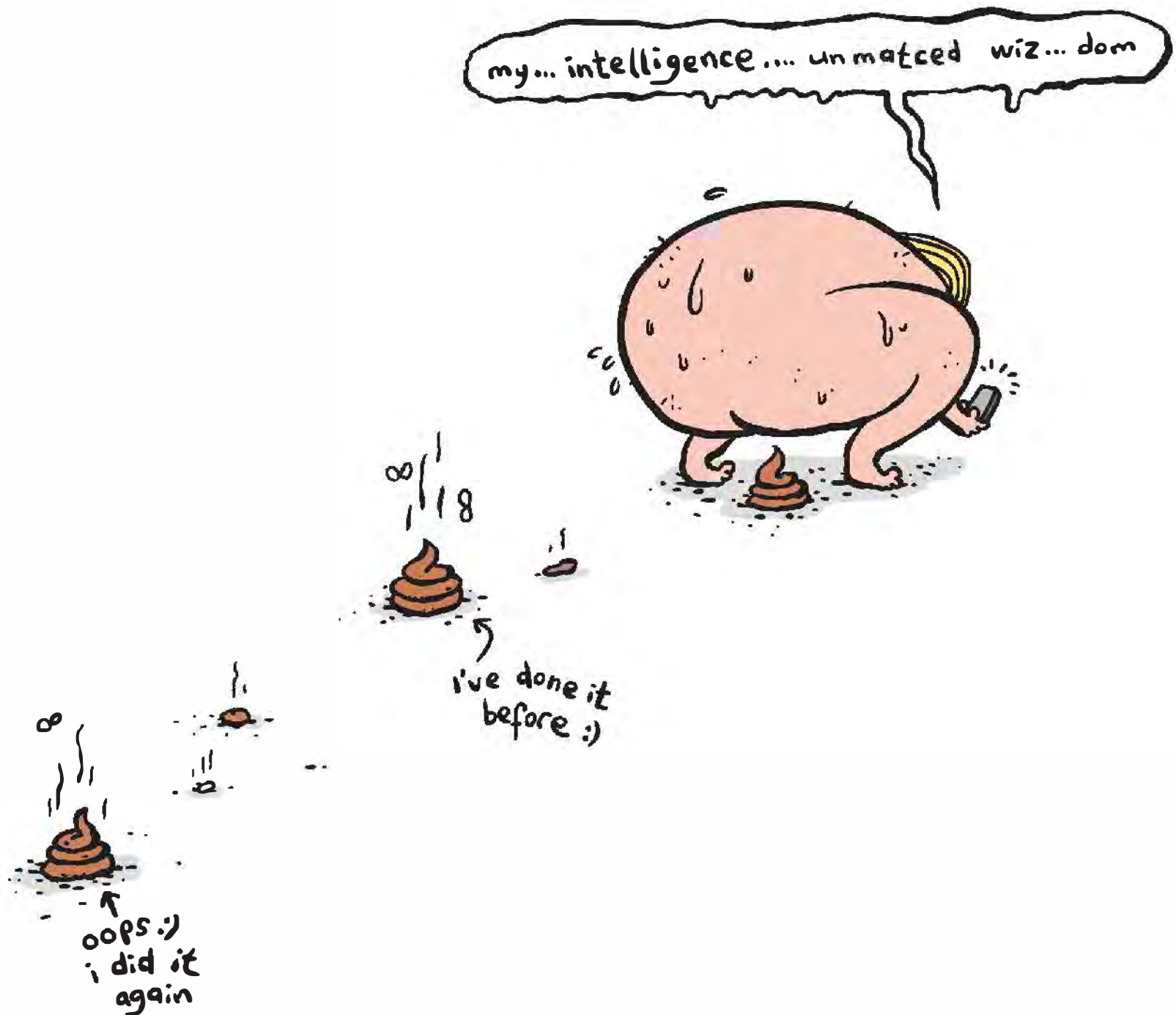
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

9 EKİM ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/41 No: 632
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

ABD Başkanı Donald Trump, Twitter hesabını yaptığı açıklamada Türkiye'yi, Suriye'ye düzenlenmesi muhtemel harekatla ilgili tehdit ederken, "Eğer Türkiye benim muhteşem zekam ve eşsiz bilgeliğim dahilinde sınır dışında sayacağım bir şey yaparsa, Türkiye'nin ekonomisini yok ederim ve mahvederim (bunu daha önce de yaptım)" yazdı.

Komşular komşularımız...

@kaansezyum

Aynı adreste 10 yıldan fazla süredir oturmaktayım. Kadıköy'deki evimize ilk geldiğimizde yıllar 2006 ya da 2007 idi. Deprem sonrası fiyatlar ve kiralar rahatlamıştı, şimdiki gibi fúzeleşen anlamsız kiralar yoktu. Neyse derdim kirası

filan değil zaten. Kadıköy'de oturmanın güzel yanı hala bir şekilde hayatta kalabilmiş olan mahalle hissiydi. Kadıköy'den önce üniversite yıllarımda ve bir miktar sonrasında Beşiktaş Serencebey'de de aynı his vardı. Ama o yıllarda söz konusu bölge genelde öğrencilerin istilasındaydı. Karşı komşumuz genç kızı iki kere acile kaldırmak zorunda kalmıştık. Ailesinin de ilgisizliği sayesinde yaşadığı hızla hayata veda ettiğinde henüz 23 yaşındaydı.

Kadıköy'de ise, özellikle Moda'ya doğru yaklaşıldıkça komşuluk müessesesi daha farklı bir boyut alıyordu. Bulduğum apartmanda ilk geldiğimiz günden beri dört komşumuzu kaybettik. Her aramızdan ayrılan teyze yerine dairesine başka bir komşu geldi. Bazı daireler

satın alındı ve sonsuz tadilat yolculuklarına yol alındı. Eski genç komşularımın yüksek sesle müziklerinden rahatsızlık yaşarken şimdi, orta ve orta-üst yaş grubundaki komşularımın tadilat çılgınlığından payımızı alıyoruz.

Bulduğum noktada yeni alt kat komşumuz eski komşumuz teyzenin ebediyete intikal etmesiyle birlikte daireyi satın alıp baştan yaratmaya and içmiş durumda. Şu anda tadilatın 7. haftasındayız. Hayatımı yazı yazarak, evden kazanmaya çalıştığım için, alt katınızda duvar yıkılırken, 100 desibel matkap ve hilti gürültüsünde çalışmak gerçekten de çok eğlenceli. Öncelikle bir noktadan sonra matkap sesi sizi çok fazla bozmuyor. Tercihen eczanelerde satılan kulağa su kaçmasın diye satılan balmumu ve pamuklu kombinleri, ses engelleyici olarak kulaklarınıza tıkayabilirsiniz...

Düzenli haftalar boyu süren matkaplı, duvar ve mozaik kırmalı, mutfak yıkmalı, kapı takmalı, pvc doğrama değiştirmeli bir tadilat sürecinin aslında farkında olmasanız da güzel tarafları da var. Mesela mutlaka saat 9'da uyanmış oluyorsunuz. İsterseniz gündüzün gürültüsünden kaçıp, gece 4-5'e kadar bilgisayar başında çalışın, sabah 9 gibi o güzel sesle uyanıyorsunuz. Bir noktadan sonra artık Amerika'daki araba alarmlarını taklit eden kuşlar gibi matkap seslerini taklit etmeye

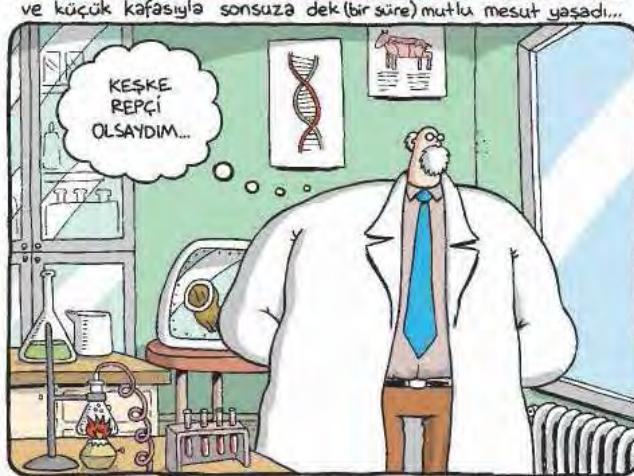
başladım evin içinde. Mesela ne zaman duvarda dübellik bir delik açılıyor, ne zaman tesisat için delik açılıyor, hemen anlayabiliyorum.

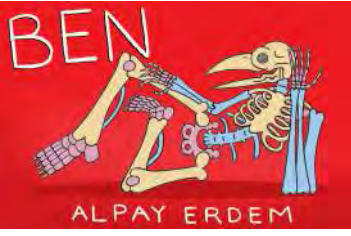
Bazen haftalar süren matkap, çekip ve kırma dökme sesleri o kadar rahatsız edici olabiliyor ki, Cüneyt Arkın gibi alt kata inip tek suçları yeni ev sahibinin bitmek ve durmak bilmeyen tasarım anlayışını tadilatla tamir etmeye çalışan ustalara kafa göz girmek istiyorum. Sürekli gürültü şiddet gibi bir şey. Bu sıralar zaten özellikle Bağdat Caddesi yakınlarındaysanız yanınızda bir inşaat vardır, ya da çok yakınlarda çok yakınıza bir inşaat gelecektir. Psikolojinizi buna hazırlayın derim, yoksa yıkılırsınız.

İstanbul'un güzel yani inşaat sesinden kaçamıyor olunuz. Hatta başka illere bile gitseniz bu sestten kaçamıyorsunuz. İstanbul'un eskiden kanarya, serçe ve bülbüllerden oluşan müziğinin yerini artık matkaplar, harç karma makineleri ve hafriyat kamyonlarının tangır tungur sesleri almış durumda. Değişe değişe neye değişeceğiz bilemiyorum ama umarım alt kattaki tadilat bu hafta. Adam iki kere kapı değiştirdi, o derece.

Neyse "Bundan sonra kimse evin içinde davul çalmama laf etmesin" diyerek hoşgörü mesajlarımı veriyorum. Herkese sessiz günler ve geceler dilerim.

nisan hakan

æ Merhaba.
æ Kanlıca'dan selamlar.
Kahvede yine deli geyik dönüyor. Sinan Engin demiş ki, "lig yeniden başlıyor" demiş. Bu yabancılar Türkiye'de oynamıyorlarmış, dün maçta o görülmüş. (Tek maçta koca ligi yorumlamak.) Çok da

şeyapmayayım, geyik var yani burada. Geyikli ortamdayım, ben onu söylemek için şeyaptım zaten.

æ Bu arada sahnede orijinal bir şey yaptığımı düşünmüyorum. Biraz geleneksel bile buluyorum yaptığım işi. Büyükançelerimiz, dedelerimizin yaptığı gibi. Onlar bize hikayeler anlatırlardı ya, bu arada güzel zamanlardı, otururduk dizlerinin diplerine, hikayeler anlatırlardı. Eğer hikayeleri komikse gülerdik, değilse gülmezdik, şaka yapmazlardı pek, espri nedir zaten bilmezlerdi, eğer hikayeleri ilginçse de, ilgiyle de dinlerdik. Olayları bu kadar basitti. Ve bence benim olayım da bu kadar basit. Ben de hikayeler anlatıyorum. Ben aslında bu stand-up'a yıllar önce, bir yenilik getireyim diye başlamıştım, nasıl oldu bilmiyorum, gerilik getirdim. Biraz saçma oldu, farkındayım, ama en azından bir şey getirdim, bu da bir şeydir. Söyleyecek lafım var. "Ne yaptın arkadaş sen stand-up için?" "Gerilik getirdim." Bu yüzden içim rahat, huzurla doluyum.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Gelemeyesice. Bu arada hayali kuzenim belki de hayali değildir, belki de gerçektir. Bunu da artık bilemiyorum. Ne bileyim, kafayı yedim ben bence biraz. Halbuki biraz daha yemeyeydim iyiydi. Neyse, "ee" dedim. Hemen de "ee" dedim yalnız. "Ne o lan, selam sabah yok mu" dedi. "Yok valla" dedim. "E iyi, öyle olsun madem" dedi. "Ee" dedim. "Senin Emrah Gülmez diye bir arkadaşın var ya" dedi. "Evet var" dedim. "Emrah Yüzügülmez olsaymış, ne acayip olurmuş değil mi" dedi. "Haydaa" dedim. "Öyle öyle" dedi. "Gülmez'de tam bir karamsarlık yok, yani istese güler gibi, ama istemiyor, doymuş gülmeye, aşmış gibi, biz gülüyoruz ya, bizi basit görüyormuş gibi, ama soyismi Yüzügülmez olsaydı, işte o zaman tam bahtsız olurdu, yani gülmek istiyor ama gülemiyor, yani bence tam olarak böyle olurdu" dedi. "Ne ki bu şimdi" dedim, "tespit mi bu şimdi" dedim. "Ne o, beğenemedin mi darraam" dedi. Dedim "beğenemedim, nesini beğeneceğim acaba" dedim, "bir daha bana böyle şeylerle gelme lütfen" dedim. "Sıss lan" dedi. "Lan" dedim "ne diyorsun oğlum sen, halla halla ya" dedim. "Ben konuştuğum zaman beni dinleyeceksin" dedi. Aramızda böyle bir gerginlik oldu. Kuzenimi hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Demek ki dinlenmemek canına tak etmiş. Zaten o yüzden böyle kopup kopup bana geliyormuş demek ki. Dinleyeyim istiyor onu demek ki. Koltuğa uzandı. Ben de masama oturdum, bir şeyler karalamaya başladım. Sessizlik oldu bayağı. "Bazen çok saçma şeyler hayal ediyorum Alpay" dedi sonra. "Ne gibi" dedim. "Ne bileyim" dedi, "mesela Kartal'da bir tavukçu var, çevirme tavuk, efsane bir lezzet, yalnız oradan alıp eve getirdiğinde soğuyor biraz, lezzeti kaçıyor haliyle, Kartal'a yolum düştüğünde gidiyor alıyorum zaten, yolum da aile ziyareti hesabı genelde pazar akşamları düşüyor, dönüşte alıyorum, şimdi kurduğum hayal şu mesela, yerinde yemek o tavuğu, garsona diyeceğim ki, ağa diyeceğim parçala getir, ohh, sıcak sıcak" dedi. "Bu nasıl bir hayalmiş hakikaten ya" dedim. "Öyle bir lezzet ki o, insana hayal kurduruyor, insanı çılgınlıklara sürüklüyor" dedi. "Allah Allah" dedim. "Öyle öyle" dedi. "Eve getirip evde ısıtınca olmuyor mu" dedim. "Oluşur ama o zaman da geç oluyor, bir uyuyorsun, bütün gece içinde tavuklar s.kışıyor" dedi. "Oha, o ne lan öyle" dedim. "Öyle öyle" dedi. "Öyleyse öyle o zaman mına koyduğum" dedim. "Niye böyle yükseldin ki sen şu anda" dedi. "Ne bileyim, içimden öyle geldi" dedim. "Sen tavukları s.kıştırmırsın, ne bileyim, bilemedim yani" dedim. "Tamam tamam, anladım ben seni" dedi. "Eyvallah" dedim. Sonra masanın üzerinde dün gecedan kalma tüp çikolata vardı. Emmiştim ben onu. Kapağını açtı. Kalanını tüketmeye çalıştı. "Maaşallah, iliğini emmişsin" dedi. "Bir damla bırakmamışsın, dilimin ucuna tortu bile değmedi, sadece kokusu dilime geldi" dedi. "Ne yapayım yani" dedim. "Tüp çikolata emerken seni mi düşüneceğdim acaba" dedim. "Gitsene artık sen ya" dedim. "E gideyim o zaman" dedi. "E git tabii" dedim. Gitti. Balkona çıktım. Arkasından baktım. Ne kadar gideceğini görmek istedim. Çok gitsin istedim. Baktım çok gitti. Mutlu oldum. Bir daha gelmemesini diledim gönlümden. Ama gelecek, biliyorum. Biliyorum ve ağlıyorum. Her gün ağlıyorum. Herrr gün ama.

æ Geçende de noldu bak. Arabayla Eskişehir'e gidiyorum, Kocaeli taraflarında çevirmeye denk geldim. Memur arkadaş, ehliyet ruhsat istedi. Sonra dedi ki, "muayeneninizi yaptırmamışsınız, size ceza kesmek zorundayım" dedi. Dedim "yaptırdım". "Kayıtlarda görünmüyor" dedi. Dedim "bakın burada evrak var yaptırdığıma dair". Kağıda baktı, "evet yaptırmışsınız" dedi, gönderdi beni. Ceza kesmedi yani. Sonradan öğrendim ki ben muayene yaptırmamışım gerçekten. Benim yaptırdığım senelik bakımmış. Muayene başka bir şeymiş. Onu da yeni öğrendim. Çok saçma değil mi ya. Neyse, bu hafta yaptırılım bari muayeneyi, o olsun.

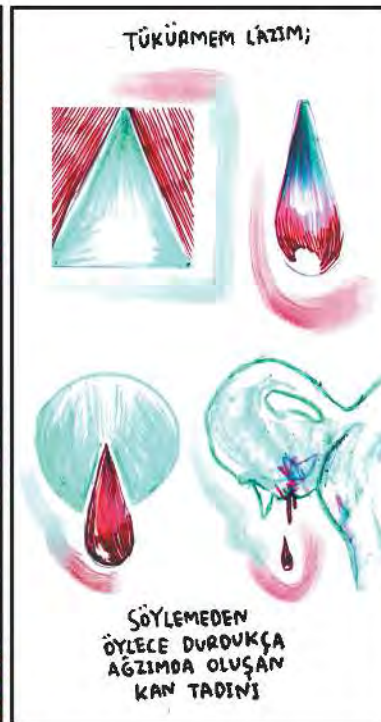
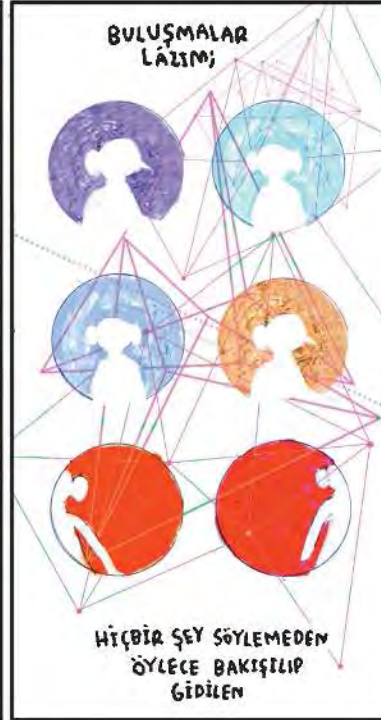
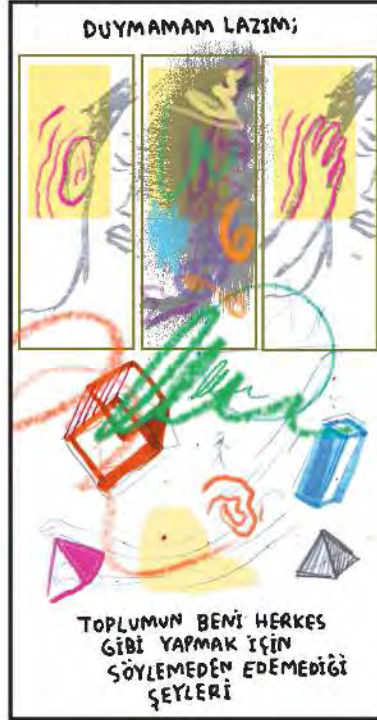
æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"

12 Ekim Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
18 Ekim Cuma / BKM Mutfak Çarşısı / Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00
(İstanbul komedi festivali)

CEM GÜVENTÜRK

"SÖYLEMEDEN"

İLKER ALTUNGÖK

değişisözlük

bostan korkuluğu

An itibari ile alta sıçtırmıştır.

f t w a v

09.10.2019 11:02 Crow ***

Benim Sinemalarım (senin sinemaların canım) 7: Muhsin Bey: Abi sen bu müzik işinden çok da anlamıyor olabilir misin acaba?

Geçen hafta yazıda hâlâ nedenini

çözemediğimiz bir şekilde e ve k harflerinin yan yana geldiği her yer virgül olarak çıkmış. Bunun gizli bir mesaj olduğunu düşünenler için üzgünüm, öyle bir şey yok. (Tabii Utku benden habersiz Hırvat Gizli Servisine mesaj göndermek istediye ayrı. Biliyorsunuz Hırvatistan'ın yayımlacı emellerini ve kültür emperyalizmini eleştirdiğim 2009 tarihli yazımdan sonra Hırvat Gizli Servisiyle aram hiç iyi olmadı. Peşime adam takmalar mı isterseniz, telefonlarımı dinlemeler mi istersiniz? Tabii kesin bir kanıtım yok, kutlu Hırvatistan devletini karşıma almak, Hırvat Gizli Servisinin Utku'yu angaje ettiğini falan düşünmek de istemem. Buradan tüm Hırvat diplomatik misyonuna da saygılarımı sunarım efendim.)

Bu haftaki filmimiz modern klasiklerden Muhsin Bey. Sevmeyeni neredeyse olmayan bir film tabii ama şimdi eğri oturup doğru konuşalım filmin kahramanı Muhsin Bey kadar haksız az kahraman var ve maalesef bu kahramanların çoğu yine Yavuz Turgul filmlerinin kahramanları.

Her Yavuz Turgul filminde olduğu gibi, kahramanımız Muhsin Kanadıkırık eskiyi, geleneği, modası/devri geçmiş olan tüm o güzel ve iyi şeyleri temsil eden "iyi adamdır." Bu "eski ve iyi" Sultan'da gecekondu mahallesi, Züğürt Ağa'da müflis ağıdır. Aşk Filmlerinin Unutulmaz Yönetmeni'nde dalga geçse de geleneksel Yeşilçam rejisörü, Eşkıya'da kanun nizam tanımadığı hâlde dürüstlüğü temsil eden Eşkıya'dır. Av Mevsimi'nde emekliliği geldiği hâlde hâlâ yükselememiş cinayet masası detektifi olur, Kabadayı'da da faziletli, dürüst, mert bir eski mafyadır. (Ama kendisine mafya denilince bozulur, Robin Hood olduğunu ileri sürer. Sanırsın silahlı propaganda örgütü de ideolojik amaçla kabadayılık yapmış pezevenk. Koca halısa hayı hangi parayla almış, eski dostları, o diğer mert kabadayılar nasıl işadamları olmuş sorgulanmaz, güçsüze yardım eli uzatır namerdi döve döve çok zengin olmuşlardır her nasılsa. Olur a yalancı şahitlik için lazım olur diye fakirlere dağıtılan çorba da, sevap vesilesi olarak gösterilir.)

Muhsin Bey de Yavuz Turgul'un şaşmaz "iyi olan eski vs. kötü olan yeni" şablonunda geleneksel Türk musikisi hayranı ve arabeske, lahmacuna ve şehre gelen hemen bütün yeni lezzetlere düşmanca karşı bir organizatör / prodüktör / menajerdir. Müzik hep değişmesin, hepimiz hep beraber sürekli TRT TSM Korosu sanatçılarını dinleyelim ister. Ha şimdi buraya mim koyalım. Melahat Pars'tan tutun Media Şen Sancakoğlu'na, bilhassa plak döneminde yayınlanmış hemen tüm klasik türk musikisi eserlerinin hastasıyım. Altyapılarına bilgisayarın bulduğu dönem öncesi genç Zeki Müren benim için de Türkiye'nin Elvis'idir, hatta Elvis Presley Amerika'nın Zeki Müren'idir ama kalkıp Hakkı Bulut üstadımızın bestelerini de küçümseyecek, Karaböcek kardeşlere burun kıvrıracak, Tarkan'ı görmezden gelecek, Ciguli'yi yok sayacak, Hakan Taşçıyan'a omuz atacak hâlim yok. Zaten Hakan Taşçıyan'a niye omuz atayım, hiçkırı kıckıra kemiklerimi kırar benim. Kaldı ki ben bir müzik prodüktörü, organizatör olma iddiasında da değilim. Hele bir de hobisi değil de işi bu olunca insanın, herhâlde kendi takıntılarını bir kenara bırakmak en doğrusudur. (Hobinizi işiniz yapın lafının gerçek bir zırva olduğunun güzel bir kanıtı)

Ama Muhsin Bey için varsa yoksa geleneksel olandır. Köyden kaçıp yanına gelen Ali Nazik'e ısrarla türkü okutmaya çalışır, arabesk söylemesini yasaklar. Piyasaya değil de oğlunun düğününe türkücü seçiyor sanki. Değişime yersiz ve anlamsız gerekçelerle direnen ama kaybetmeye mahkum ve diğer Yavuz Turgul filmlerinde olduğu için kaybedecekse de "görkemli bir şekilde kaybeden" mağlup ama mağrur bir kahramandır Muhsin Bey. Sevdiği kadına açılmayan pısrıklığı bile geçmiş zamanın platonik büyüyen ve ancak tesadüflerle nihayete erebilen aşklarına göndermedir. Yaptığı işle takıntılarını birbirine karıştıran, geçmişte sadece güzel yanlarıyla hatırlayarak bir büyüklüğü, yeniyi de sadece hoşuna gitmeyen yanlarını görerek bir kabus olarak tanımlayan yaralı bir adamdır. Ha Turgul'un diğer filmleri de aynı konuyu işlemese ve bu geçmişte güzel (ve tamamen yanlış) hatırlayan kahramanlar bu filmlerde hep esas ve salt iyi karakter olmasa, bu bakış açısının bir eleştirisidir de diyebilirdik. Tabii her şeye rağmen her insanın en az iki yılda bir seyretmesi gereken bir filmidir bakın orası ayrı.

RAMADAN OTELİNDE CİNAYET

BÖLÜM-I

cihan kılıç

Bunu görmeyiz lazım komserim.

Maktul arap bir turist 34 yaşında...Saç ekletmek için gelmiş fakat anlaşılan işler pek yolunda gitmemiş...

Ölümünden sonra saçları alınırmış.

Oğlum tepeye eklemek için ensedeki leri alıyorlar zaten.

Tepedekiler de yok komserim.

Boğuşma yaşanmış,doku örnekleri inceleniyor... Ancak kapıda zorlama izi yok... Katil tanıdığı biri olmalı.

Ya da otelden birri.Yastı.ğin kılıfı nerede...

Geldiğimizde yoktu.

Hmm.

Hasanov! Polisler senle konuşmak istiyor.

Sabah 17.kat o mu temiz.lemiş?

İrden 17. etajı sen arassala-dın mı?

He.

Oda 1702'nin yastık kılıfı hangisi?

1702 numaralı komnatın yastık dâşı haysı?

Üzerinde nokta nokta kan lekeleri olması lazım.

Bu otelde yüzlerce arap turist kalıyor.Hepsine kan testi yapana dek onları otelde tutamayız komserim.

NEDEN SÜREKLİ "ARAP" OLDUK. LARINI VURGULUYORSUN?... ARAPLARI AĞAÇLAMAYA MI ÇALIŞIYORSUN? SAÇ EKTİREN HERKESE ARAP MI YANİ?

Estafurulla komserim, böyle demek istemedim. Başka ülkelerden saç ektirmeye gelen müşteriler de var...

Mesela kral dairesinde doktoru Yulyana Kursheva ile birlikte kalan rus milyoner Dimitri Vasilyev.

Orta doğulu arkadaşları. mızı bir süre daha misafir edeceğiz anlaşılır...Ve tabi rus dostumuzu da...

Su doktor Yulyana ile bir konuşalım bakalım.

ERTESİ GÜN...

POVİZ BÜROSU

Ruble bozuyor musunuz abi?

KUŞ KAFESE GİRDİ...

...AKŞAMÜSTÜ...

...DİRLİT...DİT-DİT...

Komserim hemen gel-meyiz ge-rek...

Ben olayı göz. düm. tüm süp. helileri lobide toplayın.geli-yorum...

Haftaya devam edecek.

UĞURLAR OLSUN
SÜLEYMAN YILDIZ

Çocukken de zehir gibiydi zekân Süleyman Abi. Vicdanın da gelişmişti. 'Vicdani zekâ' sahibi olmanın bütün güzellikleri ve tüm acıları, ömrüne işleyecekti...

Satranca yetenekliydin. Ailene satranç takımı alıracak halin yoktu, kendi satranç tahtanı ve taşlarını, sokakta kendin yaptın. Hoyrat bir el, onları sobaya attığında içli içli ağıladın ama bu seni satranca da, zekâyâ da daha çok bağladı...

Kuştepe'nin, gecekondu semtinin çocuğuydun. Çoğu semt ahalisi gibi Başıktaş taraftarıydın. Gençliğin, o eski, tribüne oturunca denizi gördüğün İnönü Stadı'nın çevresinde geçti. Beleştepe'den maç seyrettin, itiş kakış halindeki kalabalık izin verdikçe. Takım kazandığındaki sevincin, locada oturanlardan illa ki fazlaydı...

Neşeli direniş hissiyatın ve ince zekân, seni mizaha yöneltti. O kaotik yetmişlerde Gırgır'a esprici olarak girdin, sonradan efsane halini alacak Gırgır dergisine. Bambaşka bir efsane

olan Mikrop mecmuasında mizahını iyice geliştirdin; mesleki tabirle, piştin. Tekrar Gırgır'a döndüğünde, dünyanın üçüncü büyük mizah dergisinin 'sorumlu' yazı işleri müdürüydün...

Gördüklerim içinde 'müdürlüğü' en işlemeyen müdürdün Süleyman Abi...

Müdürlük, amirlik, mevki, makam, rütbelere, etiketler zerre umrunda değildi. Sabahları uykularına hasret işçi çocukları görünce, içlenen adamdın. İki mesai arasında, bahtsız kara aşkların derdini dinleyen, çareler arayıp teselli eden ince ruhlu kalenderdin. Heyecandan düzgün cümle kuramaz hale gelmiş amatör mizahçılara, kalpten bir alakayla ustalık, rehberlik, ağabeylik ettin...

Has maharetin, karikatür esprisi bulmaktı. Nice sarsıcı Gırgır kapağı, senin esprinle ve genellikle Ergün Gündüz ustanın çizgisiyle kitlelere ulaştı. Çift imzalı işlerin hakiki ustasıydın. 'Süleyman-Ergün' çift imzası, beynimize remz olmuş görüntüdür...

Sabahlama gecelerinin bağlantı adamıydın. Dikkatinin dağıldığını, neşeni kaybettiğini, sızlandığını hiç görmedim: Ve satrançta Oğuz Aral'ın rakibiydın. 'Makinalar beklerken' oyunu kesemediğiniz olurdu. Oyun konusunda pek hassas olan Oğuz Abi'nin müsabaka sıkışınca "Biraz ara verip çalışalım Süleyman!" dediğini keyifle anlatırdın.

verip çalışalım Süleyman!" dediğini keyifle anlatırdın.

Nice kez son denetlemeyi yaparken, her konuşma balonunu harf harf, tekrar tekrar okurken, 'dergiyi bağlarken' gördüm seni. Kendisinin olmadığı bir problemlili haftayı, senin basiretinle atlattığınızda, "Seni ateşle sınadık" deyip, hakkını teslim edecekti Oğuz Abi...

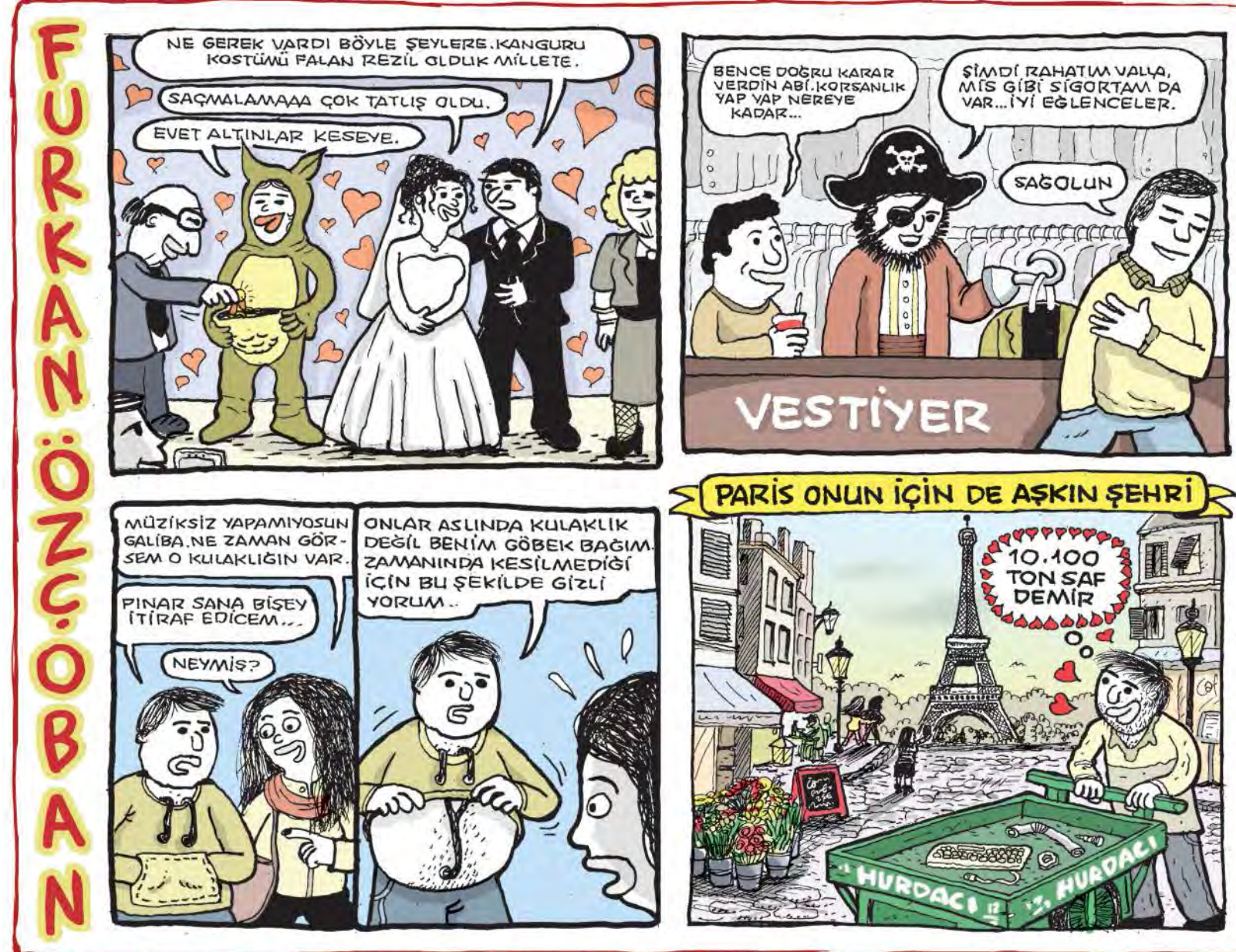
Geçen zamanda basın, ufak ufak 'medya' halini aldı. Gerçekleri çarpıtan holding gazeteciliğine karşı mizah basınında eleştiri köşeleri mevcutken, sen bu eleştirel duruşu daha ileri taşıyarak 'Antimedya' dergisini çıkardın. Boyutları ufak tefek olmasına karşın, etkisi sağlam bir dergi oldu Antimedya. Tek başına çıkardığın bu mecmua, bu mesleği ne kadar sevdiğini dostla düşmana açıkça gösterdi Süleyman Abi...

İlk 'futbol mizahı' dergisi olan Yırtık Krampon'da ve ülkenin ilk özel radyosu olmakla kalmayıp, belki de dünyanın ilk mizah radyosu olan Genç Radyo'da yine senin emeğin, senin bakış açıların, senin imzan vardı...

Allah'ın rahmeti üzerine olsun Süleyman Yıldız ağabeyciğim... Nur içinde yat. Hepimizde olan hakkını helal edecek bir değerdin sen...

Vedat Özdemiroğlu / stand up / Beyoğlu Mis Sokak Hancı / 16 Ekim 2019 Çarşamba / 21.3 / 19 Ekim Cumartesi / 21.00 / Kadıköy Wall

Mustafa Satıcı

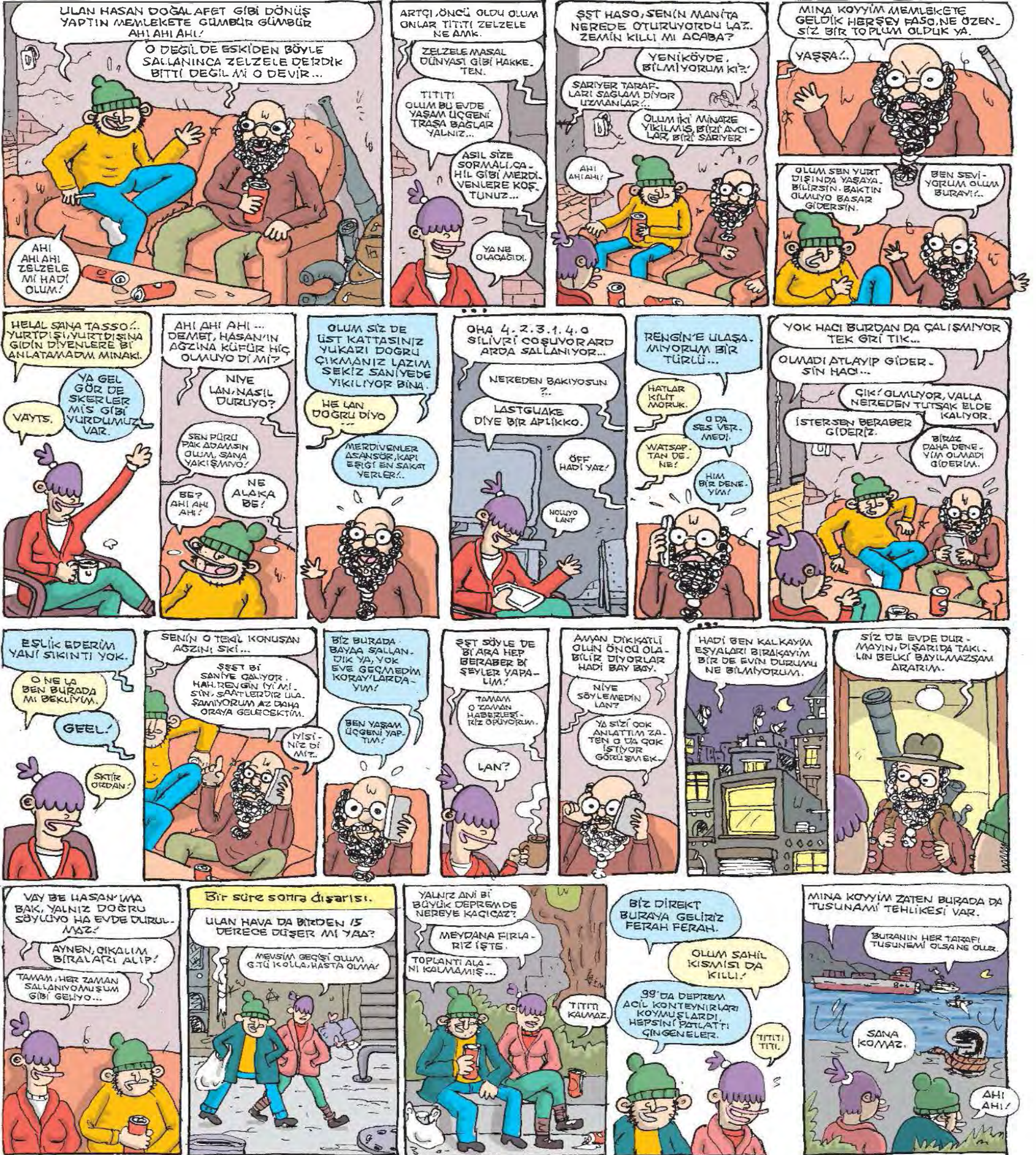

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: TRUMP DEPREMİ

Tusun beni...

Bebeğimin titreyen elleriyle işaret ettiği noktaya baktım. Gözleri dehşetle büyümüşü; zihni milyonlarca yıl vahşi doğada hayatta kalmaya

çalışmış, renkli kurbağadan bile çekinir hale gelmiş atalarımızdan bizlere kalan en değerli miras "kaç ya da savaş" moduna geçmişti. Atalarımız sapır sapır ölmüştü. Yırtıcının yemediğini mamut ezmişti, mamutun ayağının altından çekilmeyi akıl edeni renkli kurbağa zehirlemişti. Renkli kurbağadan zehirlenen "benim biraz başım ağrıyor, şuracığa uzanayım, beş dakika gözlerimi kapatayım, şekerim falan düşmüş olabilir, siz o sırada bedenime göz kulak olun, yırtıcı yemesin" diyerek uzandığı su kenarında dili dışarıda çirkin bir şekilde ölmüştü. Atalarımız dili şişmiş, cildi morarmış ölümlerin etrafında dolaşmamaları gerektiğini çok acı şekilde öğrenmişlerdi. Ölünün yanında duran ölüyordu. Bu yüzden su kenarında şişik yatan ölü dostlarını suyun içine yuvarladılar. Burada durmasın, orada dursun diye düşündüler. Atalarımızı hayvanlar öldürüyordu, bitkiler öldürüyordu, başka insanlar öldürüyordu, insana benzeyen ama insan olmayan ara geçiş formları

öldürüyordu. Bir çok insan taslağı vardı ve hangisinin insan olacağı henüz belirlenmemişti. İnsanlık zor beğenen bir müşteriye sunulan tasarım taslağı gibiydi. Henüz "insanlık_son.psd" dosyası oluşturulamamıştı. Hepsinin elinden kurtulanı cehalet öldürüyordu. Temiz su kaynağına yuvarlanan ölü arkadaşları suyu zehirlemişti, arkadaşlı sudan içen atalarımız da ölmüştü. Toksik ilişki kavramı gerçektir ve ölümcüldü. Keyfi yerinde, sağlıklı bir ev partisi düşünün. Herkes yerine alışmış, kanepede oturan oturduğu yeri ısıtmış, ayakta duran durduğu yeri doldurmuş, evin eşyasına karışmış, yabancı durmuyor. Öyle partilerde herkes evin eşyası gibi olur, eve girdiğinizde "ne kadar güzel

Atalarımız.

ve zevkli döşenmiş, bu insanlar burada ne kadar güzel düşünülmüş" dersiniz. İşte o ev partisine gelen şişik dilli, cildi morarmış insanlar atalarımızın temiz su kaynağına yuvarladığı ölü arkadaşları gibi partinin kaynaklarını zehirler, partiye ölüm ve yıkım getirir. Müziğe bulaşır, müziği zehirler, muhabbete bulaşır, muhabbeti yenilmez içilmez hale getirir. Ev partisinde kendilerine bir yuva, ayakta duracak güvenli bir vaha bulmuş insanlar ya oldukları yerde içten içe ölümler ya da

orayı terk etmek zorunda kalırlar. İşte tarih öncesi insanlık da acımasız bir ev partisi gibiydi. Sıkılmaya cesaret edenin anında öldüğü, devamlı bir evden başka eve taşınan ve bir türlü rahatlayamayan bir ev partisi.

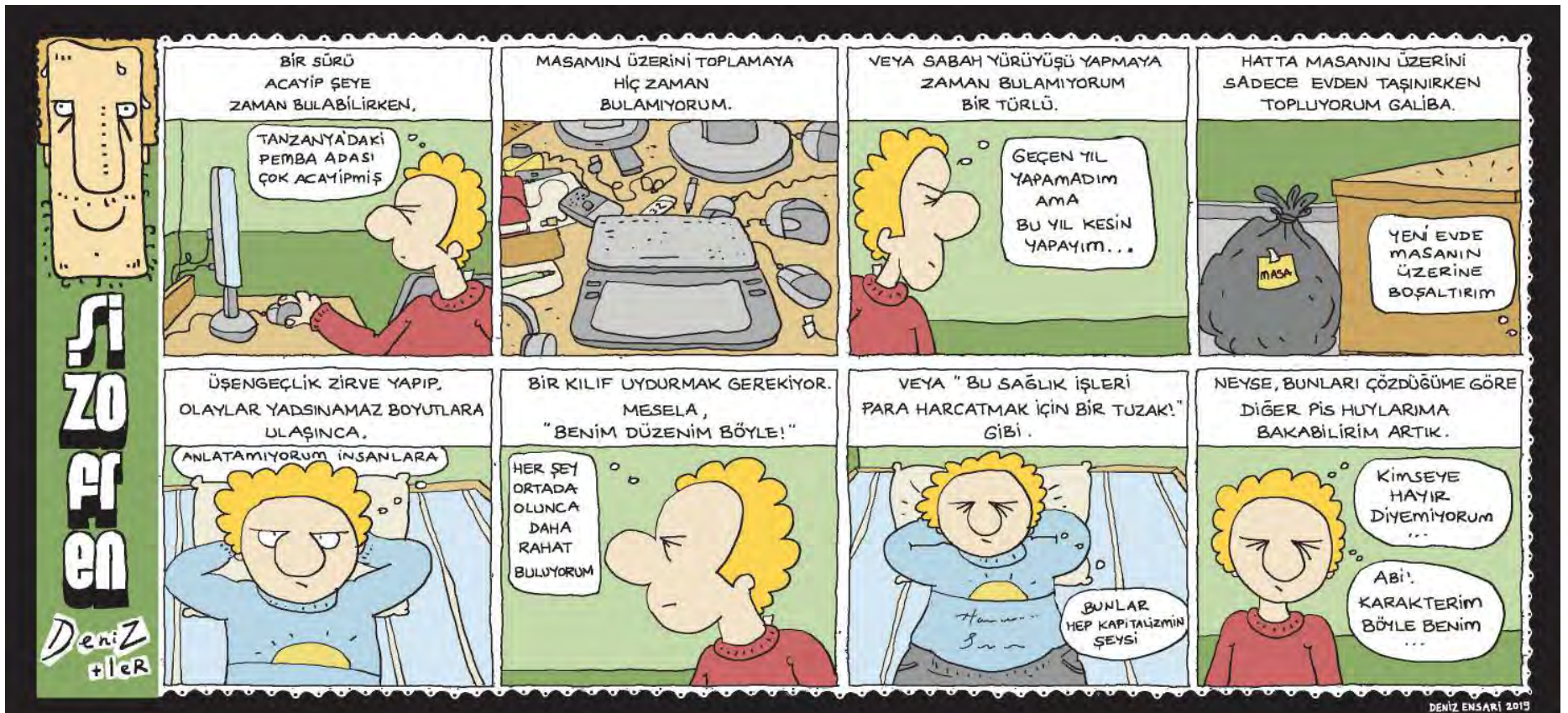

Öldür.

Bebeğimin titreyen ellerle işaret ettiği noktaya baktım. Hayvan gibi bir hamam böceğini işaret ediyordu. Sen kaç bebeğim, ben savaşırım. Son bir kez "ÖLDÜR ONU!" diye haykırarak travmasını yaşamaya salona gitti. Eski

türk filmlerinde küçücük çocuğun eline "düşmanlarımızı öldür, babanın kanını yerde bırakma, canımızı sıkanlara ateş aç, bak buradan mermi koyuyorsun, burayı düşmana doğrultuyorsun, burayı çekiyorsun ve bum! Çok kolay..." diye hayvan gibi tüfek tutuşturan Fatma Girik tarzı bir çekiciliği oluyordu böyle zamanlarda.

Önce ellerimi belime koyarak hamam böceğine baktım. Bu da atalarımın kalan bir tepkiydi tabi ki. Vücudumu olduğundan büyük göstererek düşmanıma gözdağı vermeye çalışıyordum. Sonra "ufacık böcek lan, niye şişiniyorum" diye hayıflanarak evin her yerine stratejik olarak dağılmış Uykusuz'lardan birini elime aldım, dürdüm. Şimdi artık düz insan değilim. Alet kullanmayı öğrenmiş, kemikten sopa yapmış bir mağara adamıydım. Çok ezildik, sıra bizde diye düşünerek hamam böceğine doğru yöneldim.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Rüzgârsız günde/ Kendi isteyerek/
Düşüyor yaprak”

Nozawa Boncho /Japon Haiku ustası(1640/1714)

“İP VE ÇOCUK”

Dokuz yaşında bir çocuk. Elinde bir ip. Mezarlığa doğru yürüyor. Mezar taşları... Ağaçlar... Yeni nesil bir Türk korku filmi sahnesi değil. Sahiden oluyor. Gerçek.

Okulda “Suriyeli, Suriyeli...” diyorlarmış, öyle anlatıyor babası. “Yalandan kim ölmüş” sözü yalan işte. Ölüyor. Yalan; birikmiş, maksatlı, programlı, hesaplı kitaplı yalan öldürüyor. İrkçilik, yabancı, mülteci düşmanlığı yalansız yürümez. Yürümedi. Açın “Kavgam” a bakın. Hep öyle olmuş. “İkea’da kuyrukta beklerken görmüş:

devletin verdiği kartla istediklerini alıyorlarmış bunlar, devlet ödüyormuş hepsini...” “Bizim cebimizden...” O yalanları üretenler. Hesabınızın içinde bu da var mıydı: Küçük boy “çocuk tabutları?”

Yalan söylememiş ama o yalanları, yalan olduklarını az buçuk sezmiş olduğu halde suskunlukla karşılamış olanlar; Şimdi konuşun bari. Tam zamanı. Susmayın.

Gereken tepki niye yok? Greta’nın “Çocukluğumu çaldınız” konuşmasına heyecanlanıp metni herkese gönderenler. Siz neredesiniz peki? Bakın bu da çok heyecan verici. Öyle böyle değil! “Çocukluğun çalınması” meselesinin içinde bir gram mecaz barındırmayan çeşidi işte; buyrun: Zirvesi. Fazlası var

eksikliği yok. Hem çocukluğu, hem gençliği... yaşlılığı maşlılığı hepsi birden... Vail’in çalınmış, sonra da gömülmüş, toprak altında çürümeye terk edilmiş çocukluğu. Sadece dokuz sene yaşayabildi. “İkea” vak’ası ve diğer yalanlar vızır vızır çoğaltılıp çoğaltılıp dört bir yana... Bana bile

gelmişti. Ki bu sosyal medya işlerinin epey uzağında sayılırım. Vail’in kendini asmasıyla ilgili hiçbir şey gelmedi. O yok. Sessizlik. Ne bir infial, ne bir teessür... bir pişmanlık?... Tek bir satır. Her intihar kalanlara bir mesajdır; Bir tokat. Hepimize bir pay düşüyor. Elinde ipiyle yürüyen bir çocuk: ip atlamaya gidiyor olmalı. Yalnızca... Öyle değilse eğer. Orada herkes bir oranda suçludur. Herkesin tabağına bir görünmez kanlı et parçası yuvarlanıp düşer.

BİR ALINTI

Yalan haberi fazla kurcalamadan yayanlar; Aman

Brice Parain 1897-1971

işin ciddiyetinin farkına varalım lütfen. Brice Parain (“Dil” üzerine yoğunlaşmış bir felsefeci) “Kelimeler dolu bir tabancadır” demişti. O deyişten yola çıkarak Sartre şöyle yazdı : “...konuştuğu an tetiğe asılmış demektir. (tweet atmak da aynı. Benim notum. E. E.) Susmak da elindedir, ama

ateş etmeyi seçtiğine göre, bunun, bir çocuk gibi, gözlerini yumarak ve yalnızca patlama sesini dinlemek üzere, rasgele değil de, yetişkin bir adam gibi, hedef gözleterek yapılması

gerekir” Nasıl ki bir yasa’yı bilmezden gelmeye hakkımız yoksa; “aa, bilmiyordum” diyemiyorsak, “...Aynı biçimde, yazarın görevi de hiç kimsenin dünyadan habersiz kalmamasını ve bu yüzden kendisinin suçsuz olduğunu ileri sürememesini sağlamaktır.” (Tweet yazmak da başka bir şey değil bence) Büyük sorumluluk.

Yazdıklarımızın adım adım yol açabileceklerini kılı kırk yara yara düşünmemiz

gerekir. Hepimiz için öyle.

“STRANGE FRUIT/ TUHAF MEYVE”

Bir başka “ırkçılık kurbanı; asılmış insanlar” vak’asıyla ilgili bir ağıt bu. Bir şarkı; “Tuhaf Meyve”

(Bizim Vail gibi kendilerini asmamışlar) Linç edildikten sonra, kavak ağaçlarına asılmış, orada” bir tuhaf meyve gibi salınan” dört siyahi genç. Onlar hakkında. Onların resimlerini gördükten yazmış Abel Meeropol 1937’de. (Time dergisi tarafından yirminci yüzyılın şarkısı seçilmişti 1992 yılında) Gelmiş geçmiş en içli sese sahip büyük (kendisi de her çeşit ırkçı aşağılanmalara, saldırılara maruz kalmış) Billie Holiday

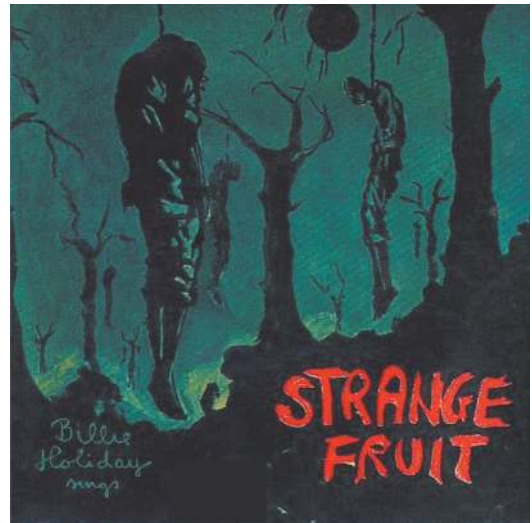
tarafından meşhur edildi. “ Güneydeki ağaçlar bir tuhaf meyve yüklü,(...) Güney rüzgarlarında salınan kara bedenler/ Kavak ağaçlarında asılı bu tuhaf meyve./ (...)tuhaf ve acı bir mahsul işte.” Deniliyor şarkıda.

Bizim “tuhaf meyve”miz Vail’e,Allahtan rahmet, ailesine de sabırlar dilerken, (bu korkunç vesileyle) ırkçılığa, yabancı ve mülteci düşmanlığına karşı hassasiyetin artmasını umuyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Billie Holiday 1915-1959

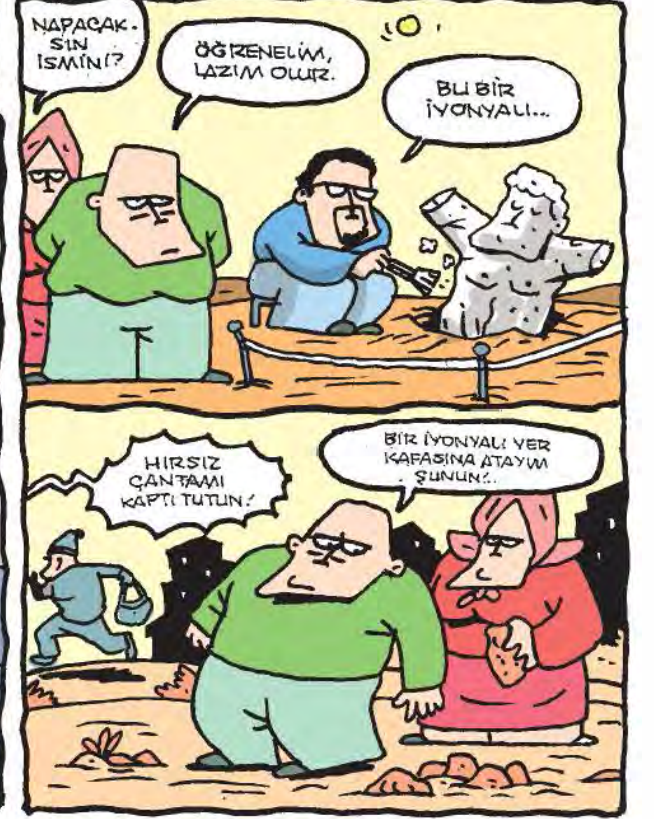
Jean-Paul Sartre 1905-1980

• FATİH SULTAN MEHMET'İN İKİ SANİYELİK MACERASI...

ÖZER AYDOĞAN

ADAMLAR

ANTI KLİŞE TİMİ

gizcengiz@icloud.com

BARBAROS=ALTUŞ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 9 Ekim 2019 | Sayı: 632

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.

İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur

YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımesit Mah. Asmalımesit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

